

[Aksel Larsen.]

min polemik mod det ærede medlem hr. K. B. Andersen; jeg holdt det altså aldeles ikke hemmeligt.

Men endelig til sidst: den højtærede minister siger, at det er virkelig svært at administrere, sådan som vi har foreslået § 2, stk. 2, og særlig galt bliver det med det, der står om, at reklameudgifter kun vil

„kunne indregnes i det omfang, reklamen må anses for at være nødvendig for at give forbrugerne de nødvendige oplysninger om varens eksistens og dens egenskaber, medmindre ydelserne sælges i konkurrence med af udenlandske sælgere opreklamerede ydelser.“

Dette er topmålet, det kan overhovedet ikke administreres! I så fald beklager jeg dagbladet Aktuelt og dens nationaløkonomiske medarbejder. Ideen har vi faktisk lånt derfra, nemlig fra en kronik skrevet af den socialdemokratiske professor Rasmussen, som gjorde sig til talsmand for vor idé om, at repræsentationsudgifter o. lign. skulle man ikke have lov at trække fra i sin skattepligtige indkomst, undtagen når det drejede sig om repræsentationsudgifter nødvendiggjort af konkurrence med varer fra udlandet. Der var ideen konkret udformet, vi har tilladt os at låne denne del af den konkret udformede idé, og hvis den er fuldstændig tåbelig, er der jo i hvert fald andre, der må dele ansvaret med os.

Så endelig et par små bemærkninger til socialdemokratiets ærede ordfører. Han mener, at det, vi har sat ind om, at monopoltilsynet skal søge samarbejdsudvalgene som medarbejdere, ikke er noget værd, fordi samarbejdsudvalgene overhovedet ikke er noget værd i dag. (K. B. Andersen: Det sagde jeg ikke!). Det var meningen med det, det kan kun være meningen med det. Hvis samarbejdsudvalgene er noget værd, må de også have et vist indseende med virksomhederne. Jeg ved godt, at samarbejdsudvalgene ikke har indseende med virksomhedernes regnskaber, profitberegninger o. s. v. o. s. v., men de har minsand-

ten en mulighed for at have en mening om, hvorvidt virksomhederne drives på en teknisk forsvarlig måde. Det er de i stand til at give oplysninger om til monopoltilsynet, hvis man spørger dem, så den del af vort lovforslag er ingen narresut, selv om samarbejdsudvalgene måske nok på adskillige områder desværre er det.

Så siger det ærede medlem hr. K. B. Andersen som en speciel høflighed til mig, at stigningen og stabiliteten i beskæftigelsen er det vigtigste af alt, og den sikredes ved omsforliget, men dér var det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke med, og han var heller ikke med i 1957. Jeg tillader mig at sige, at selv om statsministeren har udkastet den interessante teori, at det var selve dannelsen af en flertalsregering i 1957, der sikrede 4 års konjunktur, tror jeg ikke, den er rigtig. Jeg tror ikke, at det var nedskæringslovene i foråret 1957, der ordnede det dér. Derimod kunne det godt være, at prisbevægelserne på verdensmarkedet, gunstige vilkår for dansk eksport, almindelig europæisk konjunktur o. s. v. havde nogen indflydelse. Men jeg tror altså ikke, det var den trekantede regerings nedskæringsforanstaltninger i 1957, der ordnede det. Og hvad angår omsforliget, kan man naturligvis endnu et stykke tid hævde, at ved at gennemføre omsætningsskatten med alt det, der hængte på, har man reddet den fulde beskæftigelse for alle danske arbejdere for evige tider. Men er det ærede medlem hr. K. B. Andersen sikker på, at det dér holder så forfærdelig længe? Det er påstande, man kan fremsætte, men de er i hvert fald ikke ensbetydende med beviser, og de kan i hvert fald ikke få os til at mene, at man skal undlade at gøre en pris- og avancelovgivning så effektiv som muligt.

Iver Poulsen: Jeg vil gerne takke den højtærede handelsminister for det gode råd, jeg fik, at jeg skulle passe på, at der ikke gik inflation i begreberne. Jeg skal forsøge at efterleve opfordringen. Hvis jeg